

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/35/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5822010088
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5822010088.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Eriky Bebčákovej, na verejnom zasadnutí konanom 22. júna 2023 prejednal odvolanie obžalovaného F. F., nar. XX.XX.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/30/2022-249 z 29.11.2022 a takt

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného F. F. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/30/2022-249 z 29.11.2022 bol obžalovaný F. F. uznaný za vinného, že:

dňa 13.04.2020 v presne nezistenom čase medzi 18.00 hod. až 19.00 hod., pri garážach v blízkosti cesty III/2306 medzi obcou Brezovica a mestom Trstená, spolu s T. C. fyzicky napadli P. O. a to tak, že T. C. ho jeden krát udrel svojou rukou do oblasti ľavej časti tváre, následkom čoho P. O. spadol na zem a stratil vedomie, následne v útoku na P. O. pokračoval F. F. a to tak, že ako P. O. ležal na zemi, päťami rúk ho opakovane udieral do rôznych častí tela, pričom takýmto spoločným konaním poškodenému P. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S., N. XXXX/XX, spôsobili pomliaždenie a krvný výron v oblasti ľavej očnice s odreninou kože, krvný výron pod spojivkou ľavého oka, pomliaždenie, chrbta nosa a pomliaždenie a krvný výron hornej pery úst vľavo s dobou obmedzenia v obvyklom spôsobe života v trvaní minimálne 3 týždne,

čím spáchal prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Súd podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp.zn. 4T/5/2019 zo dňa 21.1.2021, právoplatným dňa 6.4.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/13/2021 zo dňa 6.4.2021, ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 29.11.2022 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku obžalovaný zahlásil odvolanie a prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva na podanie odvolania.

Dňa 2.2.2023 súdu prvého stupňa bolo elektronicky doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného, podané prostredníctvom obhajcu, podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom, v ktorom sú uvedené nasledovné argumenty:

„Ctený súd

1. Týmto podaním odôvodňujem odvolanie obžalovaného voči rozsudku č.k. 6T/30/2022-249 zo dňa 29.11.2022 zahláseného na pojednávaní, toho istého dňa.

2. Obžalovaný týmto odvolaním napáda rozsudok v celom rozsahu. Obžalovaný nenapáda konanie, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo.

3. Skutkový stav bol súdom prvej inštancie náležite zisťovaný, konanie pred súdom a v prípravnom konaní nemá procesné vady.

4. Obžalovaný týmto odvolaním napáda jednak právne posúdenie skutku a jednak skutočnosť, že sa podľa nášho názoru nepodarilo súdu preukázať, že sa skutok stal tak, ako je uvedené v obžalobe a že ho spáchal obžalovaný. Nenamietame, že by dokazovanie nebolo uskutočnené v dostatočnom rozsahu. Skutkový stav

5. Pokiaľ tvrdíme, že skutkový stav nebol spoľahlivo preukázaný vykonanými dôkazmi toto tvrdenie opierame o skutočnosť, že v danej veci bolo podaných šesť výpovedí z toho štyri svedecké a dve výpovede spoluobvinených. Po preštudovaní všetkých výpovedí je zrejmé nielen to, že sa líšia v zásadných skutkových okolnostiach, ale aj to, že z týchto šiestich výpovedí nenájdeme dve natoľko podobné, aby sme mohli ako tak (resp. akokoľvek) ustáliť skutkový dej. Jednotlivé výpovede teda ponúkajú viacero protichodných verzií.

6. Obžalovaný F. už od zadržania konzistentne tvrdí len jeden a ten istý skutkový dej a od začiatku popiera svoju vinu v zmysle, že by mal udierať poškodeného do oblasti tváre. Od začiatku obžalovaný tvrdí len to, že udrel poškodeného do oblasti ramena. K uvedenému sa sám a z vlastnej vôle priznal, ostatné prisudzované konanie od počiatku popiera. Podľa obžalovaného udrel poškodeného C. a tento v útoku pokračoval, keď poškodený ležal na zemi.

7. Poškodený O. si nepamätá, že by ho obžalovaný F. bil, dokonca ani následne od nikoho nepočul, že by ho mal obžalovaný biť.

8. Svedok W., brat poškodeného uviedol, že ho obžalovaný F. neudieral.

9. Svedok O. ako jediný potvrdzuje verziu obžaloby, avšak ako jediný tvrdí, že tam bola bitka v stoji, čo neseď s ostatnými verziami.

10. Svedok C. (pod vplyvom alkoholu) čo výpoveď to iná verzia. V poslednej výpovedi tvrdí, že nevie, ako obžalovaný udieral poškodeného a že je slepý, že nevidí, tvrdí že aj naháňal O. aj videl skutok. Jeho svedeckú výpoveď treba hodnotiť zároveň aj cez prizmu tej skutočnosti, že pracuje pre spoluobvineného C..

11. Obžalovaného usvedčuje toho času spoluobvinený C., avšak len v prípravnom konaní avšak len v prípravnom konaní, čo bola samozrejme jeho prirodzená snaha o vlastnú exkulpáciu. Tento svedok však v konaní pred súdom uvádza, že si nepamätá akým spôsobom obžalovaný napadol poškodeného.

12. Výpovede svedkov sa líšia v podstatných okolnostiach, a to v tom koľko ľudí bolo na mieste činu, ako sa na miesto činu dostali F. s C., (jeden svedok tvrdí, že dokonca prišli taxikom), v samotnom skutkovom dejí, v tom kto, ako a kde udieral poškodeného. Ide o zmes výpovedí jednak mladistvého, jednak osôb s pochybnou minulosťou, zároveň úradoval alkohol. Za týchto okolností nie je možné jednoznačne ustáliť, že skutok tak ako je uvedené v obžalobe a odsudzujúcom rozsudku sa stal a spáchal ho spoločným konaním obžalovaný.

13. Na základe vyššie uvedeného, máme zato, že v danom prípade nedošlo k preukázaniu skutkového stavu vykonanými dôkazmi a obžalovaný by mal byť spod obžaloby oslobodený. Prokuratúra nepreukázala všetky skutočnosti tak, aby o vine neexistovali dôvodné pochybnosti. Pokiaľ by odvolací súd mal predsa len zato, že sú tu okolnosti, ktoré by svedčili v neprospech tvrdení obžalovaného, máme zato, že v danom prípade sú pochybnosti natoľko zásadné, že je na mieste dovoľávať sa zásady in dubio pro reo.

14. Už talianska rímskoprávna škola postglosátorov pojednáva o tom, či niekoľko indicia dubitata (pochybných dôkazov) spolu môže vytvoriť indicium indubitatum (teda nepochybný dôkaz). Dochádza k zhodnému záveru, že hoci v civilnom procese môže byť odsúdenie založené na neúplných (polovičných - semiplenis) dôkazoch, v trestných záležitostiach musia byť dôkazy úplne zrejmé. Dôvodom nutnosti takejto striktnosti je, že sa pojednáva o osude osoby.

15. Na okraj si tiež dovoľujeme poznamenať, že rozsudkom súd síce uznal obvineného vinným avšak upustil od uloženia súhrnného trestu s poukazom na jeho skoršie odsúdenie, keď súd pokladal skôr uložený trest na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný. Takýto výrok by sa javil obžalovanému uvedomujúcemu si svoju vinu ako nepochybné priaznivý, avšak obžalovaný napriek tomu

má záujem len o oslobodzujúci výrok, nakoľko je presvedčený o vlastnej nevine a aj túto skutočnosť nemožno vyhodnotiť inak ako pro reo.

16. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by poškodený utrpel zranenie či akúkoľvek ujmu na zdraví v tejto oblasti, preto aj konanie obžalovaného nemôže zakladať skutkovú podstatu trestného činu výtržníctva, nieto ublíženia na zdraví a už vôbec nie ich súbeh. Konanie obžalovaného môže zakladať nanajvýš zodpovednosť za priestupok, čomu sa nijako nebráni.

17. Na okraj dodávame, že obžalovaný má 7 záznamov v registri trestov a z tohto pohľadu by mu mohlo byť skutočne jedno, či ich má 7 alebo 8. Vytrvalosť a intenzita, ktorou sa domáha svojej neviny je nepriamo úmerná tejto skutočnosti.

18. Znalecké dokazovanie dospelo k záveru, že skutok sa mohol stať aj tak, ako ho uvádza obžalovaný, čo je ďalším dôvodom pre aplikáciu zásady in dubio pro reo.

19. V neposlednom rade dodávame, že toto konanie má svojho vinníka a skutok sa stal. Protiprávny skutok voči poškodenému O. nezostane nepotrestaný. Obvinený C. nepodal odpor proti trestnému rozkazu a je za tento skutok právoplatne odsúdený. Máme zato, že v danom prípade nie je možné odsúdiť ďalšieho, o ktorého účasti na tomto skutku sú ako je vyššie uvedené pochybnosti.

Právne posúdenie

20. Namietame tiež právne posúdenie veci, keď súd uvádza, že obrana obžalovaného bola irelevantná, čo do právneho posúdenia skutku ako prečinu výtržníctva a zároveň bola právne irelevantná aj vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, ako prečinu ublíženia na zdraví, ktorých sa mal dopustiť v spolupáchateľstve.

21. Máme zato, že dvojnásobný úder do oblasti ramena, ktorý nespôsobil žiadne zranenia nemôže byť posudzovaný ako trestný čin. Daný skutok nesmeroval do oblasti tváre, nespôsobil absolútne žiadne zranenie, ani len modrinu, t.j. svojou intenzitou ho nemožno prirovnať ani len k obyčajnej facke. Pokiaľ by poškodený neležal na zemi, jednalo by sa o obyčajné postrknutie, za ktoré môže byť obžalovaný postihnutý priestupkovo, nie trestnoprávne. R 40/77 Každé fyzické napadnutie občana, i keď sa ho páchatel dopustil verejne alebo na mieste verejnosti prístupnom, nemusí vždy napĺňať skutkovú podstatu trestného činu výtržníctva.

22. Vykonané dôkazy, t.j. svedecké výpovede nevytvorili ucelenú reťaz, aby bolo možné ustáliť jeden skutkový dej, nebolo ničím vylúčené, že to bol odsúdený T. C., ktorý jednak spôsobil prvou ranou (či ranami) zranenie a pád poškodeného a následne ďalšie zranenia tak, ako boli zaznamenané v znaleckom posudku. Nie je teda z tohto ohľadu možné, aby sa jednalo o spolupáchateľstvo v zmysle § 20 Trestného zákona, nakoľko v takomto prípade úder obžalovaného F. sú celkom bez významu a nastali po tom, ako bol už trestný čin dokonaný. Spolupáchateľstvo nemôže zakladať jedno čiastkové a nepodstatné konanie, ktoré sa nijakým spôsobom nepodieľalo na dokonaní trestného činu. Trestný čin bol (alebo ak súd chce, tak in dubio pro reo mohol byť) dokonaný konaním odsúdeného C..

23. Jednou z podmienok spolupáchateľstva je jeho subjektívna podmienka, t.j. úmysel spáchať trestný čin. Úmysel u spolupáchateľov sa musí vzťahovať nielen na znaky trestného činu, ale aj na spáchanie trestného činu spoločným konaním. Preto nepôjde o spolupáchateľstvo, ak niekoľko páchatelov súbežne útočí proti rovnakému predmetu útoku, ale každý z nich sleduje iný zámer.

Záver

24. V súhrne uvedeného navrhujeme, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 6T/30/2022-249 zo dňa 29.11.2022 zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného z pod obžaloby oslobodí.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k odvolaniu obžalovaného a k jeho odôvodneniu.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, pretože rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné. Obhajca v konečnom návrhu uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že sa pridrižiava dôvodov podaného odvolania tak, ako tieto na verejnom zasadnutí predniesol jeho obhajca a v zmysle týchto dôvodov krajskému súdu navrhol aj rozhodnúť.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti

§ 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov (prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný F. F. odvolanie v podstate založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Súd sumarizujúc vyššie uvedené výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní, pričom prihliadal iba na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a na dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, mal za preukázané, že vina obžalovaného bola preukázaná tak jeho priznaním, ako aj výpoveďami vypočutých svedkov T. C., P. O., T. W. a svedka F. C., ktorých výpovede boli hodnotené aj v kontexte so závermi znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo. Obžalovaný F. F. priznal, že predmetného večera sa nachádzal na mieste incidentu, do napadnutia poškodeného P. O. sa aktívne zapojil tak, že poškodeného, ktorý ležal na zemi udrel dvakrát, udrel ho dvakrát päťou do ramena. Bránil sa tým, že poškodeného ani raz neudrel do tváre. Jeho obrana bola irelevantná, čo do právneho posúdenia skutku ako prečinu výtržníctva a zároveň bola právne irelevantná aj vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku, ako prečinu ublíženia na zdraví, ktorých sa mal dopustiť v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona. Podľa § 20 Tr. zákona ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatelov, zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám. Spoločné konanie môže prebiehať nielen súčasne, ale aj postupne, pokiaľ na seba časovo nadväzuje a konanie každého spolupáchateľa je článkom reťaze spoločných činností, v ktorom predchádzajúca činnosť je bezprostrednou a nutnou súčasťou ďalšej činnosti, a takéto spoločné konanie smeruje k priamemu vykonaniu trestného činu a vo svojom celku tvorí jeho skutkovú podstatu (Rč. 49/2009-I.). Z vykonaného dokazovania, z výsluchu obžalovaného F. F., ako aj svedkov bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že poškodený P. O. bol najskôr napadnutý T. C., ktorý poškodeného udrel preukázateľne minimálne jedenkrát do tváre, na čo poškodený spadol na zem, na čo aj samotný obžalovaný F. F. priznal, že pristúpil k poškodenému, ktorý ležal na zemi práve v dôsledku úderu od T. C. a v úderoch na poškodeného pokračoval tak, že ho dvakrát päťou udrel do ramena. Súd tak nemal žiadnu pochybnosť o naplnení všetkých znakov skutkových podstát prečinov ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona spáchané formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, vrátane subjektívnej stránky. Obžalovaný F. F. potom, ako videl, že poškodený bol napadnutý T. C. a spadol na zem, na základe vlastného uváženia, bez toho, aby mu niečo hrozilo, pristúpil k ležiacemu poškodenému a začal ho udierať, pričom mu muselo byť zrejmé, že svojimi údermi poškodenému môže spôsobiť zranenia. Vina obž. F. F. bola preukázaná, okrem jeho priznania aj výpoveďami svedkov T. C. a F. C., ktorí boli v priateľskom zväzku s obžalovaným, nemali tak žiaden dôvod na krivé obvinenie obžalovaného. Obaja svedkovia potvrdili, že poškodeného udieral aj obž. F. F., svedok F. C. zároveň uviedol, že keď už odchádzali, obž. F. mu povedal, že „ale som mu dal“. Rovnako bol obž. F. F. usvedčený aj výpoveďami svedkov O. a W., ktorý tiež uviedli, že videli, ako sa do fyzického napadnutia poškodeného zapojil aj obž. F. F., ktorý mal opakovane udierať poškodeného, dokonca svedok T. W. uvádzal, že obž. F. F. mal ležiaceho poškodeného aj kopat'. Pokiaľ v usvedčujúcich výpovediach svedkov boli isté nezrovnalosti, k týmto nezrovnalostiam súd uvádza, že svedkovia vypovedali po značnom odstupe po spáchaní skutku, svedkovia O. a W. uvedenú situáciu vnímali aj z pohľadu, že išlo o agresívne správanie, ktorého objektom bola pre nich blízka osoba, pričom svedok W. (brat poškodeného) mal v čase skutku iba 14 rokov. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že boli v strese, do vzniknutej situácie nezasahovali, vyhodnotili ju ako hrozbu aj pre nich a tiež uviedli, že aj oni boli napádaní útočníkmi. Je preto z tohto pohľadu logické, že výpovede svedkov neboli v úplnej zhode, každý zo svedkov aj s odstupom času situáciu spracoval a vnímal s určitými odlišnosťami. V konečnom dôsledku to tiež svedčí o tom, že svedkovia sa nedohodli na spoločných výpovediach, ale vypovedali tak, ako situáciu vnímali svojimi zmyslami. Svedkovia, však zhodne popísali, že do incidentu sa fyzicky zapojil aj obž. F. F.. Práve z dôvodu rozporov vo výpovediach svedkov, s výnimkou svedka poškodeného, ktorý si po prvom údere na incident nepamätal, súd pristúpil k úprave skutku tak, že oproti obžalobe vypustil, že obž. F. F. poškodeného udieral práve do oblasti tváre a v skutku uviedol, že obž. F. F. ho opakovane päťami rúk (k uvedenému sa obžalovaný aj priznal) udieral ležiaceho poškodeného do rôznych častí tela, čo potvrdili svedkovia O., W., C. a C.. Výpovede svedkov zodpovedali tiež rozsahu a charakteru objektívne zistených zranení poškodeného, ktorý utrpel pomliaždenie a krvný výron v oblasti ľavej očnice s odreninou kože, krvný výron pod spojivkou ľavého oka, pomliaždenie, chrčba nosa a pomliaždenie a krvný výron hornej pery úst vľavo a tieto zranenia korešpondovali aj so závermi znaleckého posudku, z ktorého vyplynulo, že zranenia vznikli vonkajším priamym tupým násilím strednej intenzity, ktoré pôsobilo na oblasť ľavej strany tváre poškodeného. Pomliaždenie a krvný výron v oblasti ľavej očnice s odreninou kože, krvný výron pod spojivkou ľavého oka mohlo vzniknúť úderom päťou, úderom laktom, úderom kolenom, kopnutím nohou alebo úderom tvrdým tupým predmetom bez ostrých hrán. K týmto zraneniam

určite nedošlo úderom dlaňou ruky, ani pri páde. Pomliaždenie, chrbta nosa a pomliaždenie a krvný výron hornej pery úst vľavo mohlo vzniknúť úderom pästou, úderom lakťom, úderom kolenom, kopnutím nohou alebo úderom tvrdým tupým predmetom bez ostrých hrán a taktiež pri páde narazením tváre do tvrdého tupého predmetu alebo na tvrdý rovný povrch. K týmto zraneniam určite nedošlo úderom dlaňou ruky. Zo záverov znaleckého posudku tiež vyplynulo, že najzávažnejším zranením, ktoré zároveň v tomto prípade určovalo dĺžku doby liečenia a dočasnej práceneschopnosti je pomliaždenie a krvný výron v oblasti ľavej očnice s odreninou kože, krvný výron pod spojivkou ľavého oka, pričom priemerná dĺžka doby liečenia a dočasnej práceneschopnosti je minimálne 3 až 4 týždne, v tomto konkrétnom prípade bol poškodený práceneschopný od 14.04. do 17.05.2020, pričom dĺžka doby liečenia a práceneschopnosti je adekvátne a primeraná. Zo znaleckého posudku zároveň vyplynulo, že počas celej doby liečenia 33 dní, nemohol vykonávať činnosti a voľno časové aktivity spojené s väčšou fyzickou námahou a priemerná dĺžka doby liečenia a dočasnej práceneschopnosti je minimálne 3 až 4 týždne. Súd tak nemal žiadne pochybnosti, že zranenie ktoré utrpel poškodený P. O. má povahu ublíženia na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zákona, zranenie - pomliaždenie a krvný výron v oblasti ľavej očnice s odreninou kože, krvný výron pod spojivkou ľavého oka je poškodením zdravia, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske ošetrenie a aj liečenie, počas ktorého mu bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života. Súdnou praxou bolo ustálené, že za nie krátky čas sa rozumie doba okolo 7 dní. V prípade poškodeného bolo znaleckým dokazovaním preukázané, že poškodený P. O. počas celej doby liečenia a práceneschopnosti 33 dní (viac ako 3 týždne), nemohol vykonávať činnosti a voľno časové aktivity spojené s väčšou fyzickou námahou, zároveň vyplynulo, že priemerná dĺžka doby liečenia a dočasnej práceneschopnosti je proti takýchto zraneniam minimálne 3 týždne, súd preto aby vylúčil akékoľvek pochybnosti o dobe sťaženia obvyklého spôsobu života poškodeného, túto dobu ohraničil minimálnym rozsahom, t.j. dobou 3 týždňov. Súd tak mal jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že konaním obžalovaného došlo k naplneniu skutkovej podstaty prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona. Zároveň vzhľadom na miesto, kde došlo k fyzickému incidentu, keďže bez akýchkoľvek pochybností išlo o miesto verejnosti prístupné, obžalovaný tým, že fyzicky napadol poškodeného, svojim konaním naplnil aj všetky znaky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, konania.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela je jeho závažnosť nepatrná. Závažnosť činu tak predstavuje materiálny korektív týkajúci sa výlučne protiprávných činov, ktoré vykazujú znaky prečinov, ktorý má napomôcť odlišiť priestupky od prečinov. Hranicou medzi priestupkom a prečinom je tzv. materiálny korektív. Materiálny korektív je špecifikom trestného práva, ktoré má zabezpečiť dodržiavanie zásady „ultima ratio“ (trestné právo a jeho sankcie majú byť až posledným možným prostriedkom dosiahnutia práva). Aby skutok bol trestným činom, v danom prípade prečinom, je potrebné, aby boli naplnené tak formálne ako i materiálne podmienky trestného činu. O prečine možno hovoriť iba ak sú konaním páchatela naplnené tak formálne podmienky prečinu, ako aj materiálna podmienka prečinu, t.j. jeho závažnosť, pričom musí byť v prípade páchatela vyššia ako nepatrná. Závažnosť je zafinovaná ako taxatívny výpočet okolností potrebných na posúdenie vymedzenia prečinu § 10 ods. 2 Tr. zákona. Týmto okolnosťami sú spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku. Závažnosť konania obž. F. F. je nutné vidieť nie len v spôsobe vykonania činu, miere zavinenia a následku, ale aj v osobe páchatela, pričom obžalovaný je osobou s bohatou kriminálnou minulosťou, viackrát bol aj vo výkone trestu odňatia slobody, Obžalovaný bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 4T/5/19 zo dňa 21.01.2021, právoplatným dňa 06.04.2021, v znení rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/13/2021 zo dňa 06.04.2021, ktorým bol uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zákona (skutok z 08.09.2018). Všetky tieto skutočnosti v sumáre zvyšujú stupeň závažnosti činu obžalovaného a závažnosť súdeného skutku je tak vyššia ako nepatrná.“

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, sa stal, naplnia všetky znaky skutkovej podstaty stíhaných trestných činov a dopustil sa ho obžalovaný. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedených usvedčujúcich dôkazoch, ktoré

boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie nevinoty) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Čo sa týka časti písomných odvolacích námietok obžalovaného v podanom odvolaní, tento sa v podstate nestotožňuje s právnym názorom a vyhodnotením dôkazov, pretože podľa názoru obžalovaného, jednotlivé dôkazy, či už jednotlivo, ale aj v súhrne vyvracajú vinu obžalovaného. Aj na tomto mieste krajský súd odkazuje na veľmi podrobné a logické dôvody uvedené v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku a krajský súd nepovažuje za potrebné opakovať jeho správne právne závery.

Pri absencii ďalších odvolacích námietok obžalovaného proti výroku, kde súd upustil od uloženia súhrnného trestu, ktorý bol obžalovanému upustený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre upustenie od uloženia súhrnného trestu obžalovanému F. F.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o tomto výroku.

Argumentáciu obžalovaného, smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine, odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jeho odvolanie proti výroku o treste. Zároveň krajský súd dodáva, že v prípade upustenia od uloženia súhrnného trestu sa v podstate jedná o najmiernejšiu možnú alternatívu trestu, nakoľko súd žiadny trest neukladá, len konštatuje, že skorší trest považuje pre nápravu páchatel'a a ochranu spoločnosti za postačujúci.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov

na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmožniť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Súd prvého stupňa správne aplikoval hmotnoprávne ustanovenie rozhodujúce pre upustenie od uloženia súhrnného trestu. Krajský súd uzatvára, že upustenie od uloženia súhrnného trestu okresným súdom, ktorý bol obžalovanému uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Námestovo sp.zn. 4T/5/2019 z 21.1.2021, právoplatným 6.4.2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 1To/13/2021 zo 6.4.2021, vo výmere 4 roky a 8 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu

s minimálnym stupňom stráženia, na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a považuje odvolací súd za dostatočný. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania a to najmä z dôvodu, že obžalovanému ani len z pohľadu teórie nemohlo byť uložené miernejšie potrestanie. Aj keď v prípade upustenia od uloženia súhrnného trestu ani o potrestaní hovoriť nemožno.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženým druhom a výmerou trestu.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného F. F. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.